

но въдворените (сред които на първо място са пауперите и циганите) били подлагани на изключително тежък и унизителен трудово-изправителен и превъзпитателен режим. Както отбелязват някои автори, този режим не се отличавал почти с нищо от затворническия режим.

Разбира се, въвеждането и практикуването на тези жестоки методи и прийоми към хората от “дъното” на обществената йерархия били по същество средства за “туширане” на последиците от капиталистическото развитие на обществото, опити тежестите на това развитие да се понасят от най-нисшите и отрудени слоеве. Едновременно с това те целели да регулират ръста и темповете на растеж на маргиналните групи и слоеве, за да се поддържа определен “пулс” на някои процеси в обществения живот, които изразяват положението, в което изпадат обедняващите и безимотни социални групи, хората от “дъното” на социалната йерархия, в дълбочините на което масово и почти изцяло се нареждали циганите от Острова.

Естествено, конкретната цел на моя труд не е да проследявам нерадостната съдба на циганите съобразно всяка отделна страна и държава, в пределите на които те се заселват компактно и трайно. Като българин и частица от славянската общност обаче аз не желая да разглеждам световната циганска миграция и нейните особености, без да докосна нейното място, роля и значение в славянските страни и държави, и по-специално в моята родина и сред моя народ.